

Hồi Thứ Năm Mười Ba

GIÁNG LONG PHỤC TRẬN

Trịnh Kiếm Hồng đem hết công lực đẩy mạnh bánh xe dao một cái.

Bánh xe dao xé gió bay vệt về phía cửa hậu La Hán Đường cực kỳ dũng mãnh.

Xòe xòe...

Không đầy nháy mắt, bánh xe dao và cửa sắt chạm nhau phát ra tiếng kỳ dị, lửa bắn xẹt tua tủa như pháo bông.

Cửa sắt quá cứng, trớn bánh xe dao vừa bay tới chạm phải, bay dội ngược ra.

Trịnh Kiếm Hồng vận thêm công lực, một mặt dùng sức, mặt chỉ chỉ huy mới áp đảo nổi bánh xe dao.

Xòe xòe...

Lửa xẹt đỏ tứ tung!

Qua một lát công phu.

Cửa sắt bị khuyết một đường rộng năm tấc sâu độ bốn, năm phân.

Bánh xe dao mòn khuyết không còn dùng được nữa.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn sang qua Lý Minh Châu nói:

– Anh Hồng, ta dùng chưởng có lẽ phá cửa được rồi.

Trịnh Kiếm Hồng xem kỹ lại rồi nói:

– Chúng ra cùng xuất chưởng một lượt nhé.

– Vâng!

Tiếng nói vừa dứt, hai người cùng hét lên một lượt.

Bùng!

Bốn đạo kinh phong như bốn chiếc búa nặng ngàn cân đánh mạnh vào đường cửa chữ thập. Bốn mảnh sắt cuốn vệt ra một lỗ trống to lớn.

Nhưng cánh cửa vẫn còn nhiều lớp sắt bịt, che kín không nhìn thấy được gì phía kia.

Lý Minh Châu nói:

– Anh Hồng! Không ngờ cửa này lại kiên cố nhiều lớp cửa sắt quá đặc biệt. Nhưng chúng phá được một nửa, còn một nửa ra rán thêm chắc thoát thân được.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu nói:

– Em đếm coi bánh xe dao còn được bao nhiêu?

Lý Minh Châu trả lời:

– Còn mười sáu cái!

– Còn mười sáu?

– Phải!

Trịnh Kiếm Hồng lo lắng nói:

– Anh sợ không đủ!

Lý Minh Châu biến sắc mặt:

– Không đủ sao?

– Em thấy đó! Ta dùng hết hai mươi cái chỉ phá được một nửa, liệu còn mười sáu chiếc kia đủ sức phá không?

Lý Minh Châu vội đáp:

– Nhất định là không rồi! Chúng ta phải làm sao đây anh? Chớ để chậm, lão Thái Thông trở lại chúng ta nguy với lão đó.

Trịnh Kiếm Hồng bình tĩnh đáp:

– Không sao đâu! Anh đang trông lão ấy đến sớm chừng nào tốt chừng ấy.

Lý Minh Châu cau mày:

– Anh bảo tốt, là tốt chỗ nào? Không lẽ, lão đến mở cửa cho chúng ta ra.

– Thế nào lão già ấy cũng mở.

– Vì lý do nào mà lão ấy mở cửa?

Trịnh Kiếm Hồng lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài một hồi rồi nói:

– Lý do thứ nhất, nếu lão không cho chúng ta thoát ra bằng cửa sau điện đường, chắc chắn lão sẽ ra tay sống chết với chúng ta tại đây...

– Lý do thứ hai thế nào?

– Nếu lão nghĩ rằng chúng ta có thể phá vỡ được cửa này, tức nhiên cửa phía trước chúng ta cũng có thể phá được. Như vậy, chúng ta không đi ra cửa trước.

Lý Minh Châu nói:

– Ý anh muốn nói cửa trước lão ấy không đặt cạm bẫy?

– Đúng thế!

– Như vậy lão ấy sẽ mở cửa này?

– Tất nhiên! Vì cánh cửa này, nếu không có cạm bẫy thì ít ra cũng có thủ hạ của lão mai phục. Hơn nữa, điện đường La Hán là công trình kiên cố không biết bao nhiêu tâm huyết của lão làm nên. Lão biết được ta phá hủy làm sao lão không đau lòng. Do đó lão ấy sẽ chọn một trong hai quyết định...

Lý Minh Châu tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:

– Hai quyết định gì?

Trịnh Kiếm hồng đáp:

– Thứ nhất bằng lòng để La Hán Đường đổ vỡ bởi sự công phá của chúng ta. Thứ hai là bảo vệ nó.

– Theo anh lão ấy chọn quyết định nào?

– Tất nhiên là quyết định thứ hai.

– Tức là lão ấy mở cửa sau cho chúng ta chạy ra.

– Đúng rồi!

– Anh sẽ dùng kế gì làm cho Thái Thông nghĩ là mình phá vỡ La Hán Đường?

– Rất dễ! Chúng ta tiếp tục dùng bánh xe dao cửa cửa sắt này.

Và từ trong cơ quan bí mật nào đó, Thái Thông nhìn thấy chúng ta đang công phá cửa, tức khắc mở cửa ngay.

Lý Minh Châu nhăn mặt:

– Em sợ không dễ như anh nói.

Trịnh Kiếm Hồng kinh ngạc, quắc mắt hỏi:

– Vì sao em có ý tưởng ấy?

Lý Minh Châu đáp:

– Nếu lão Thái Thông trông thấy chúng ta đang dùng vũ khí của lão mà phá cửa, lão ấy cũng có thể nhìn thấy và đếm được số bánh xe dao còn lại, đoán kết quả việc làm của chúng ta.

– Ý em muốn nói là?...

– Em muốn nói là chúng ta có tâm mà vô sức.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình:

– À, em không nói điểm này, chút nữa anh quên mất.

Nói tới đây chàng vụt ngừng lại, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Giây lát sau, Trịnh Kiếm Hồng quay lại, hấp tấp nói:

– Quả thực bên ngoài có tiếng chân người đi về phía chúng ta. Nhưng có lẽ tiếng chân của lão Thái Thông.

Lý Minh Châu lo sợ hỏi:

– Như vậy, anh tính chúng ta phải hành động thế nào?

Trịnh Kiếm Hồng hấp tấp nói:

– Mau thu lượm mấy bánh xe dao không còn dùng được trả về chỗ cũ, đoạn lấy bánh xe dao còn xài được để lên trên, ngụy trang cho lão ấy không thể đoán ra.

Lý Minh Châu như cây đang bị nắng héo vụt gặp trời mưa tươi tỉnh trở lại.

Hai người không ai nói ai tiếng nào, vội vàng thu dọn bánh xe dao thi hành đúng như kế hoạch đã đề ra.

Vừa nhặt xong mấy chục bánh xe hư tiếng chân người bên ngoài đã đi tới.

Người vừa đi tới không ai khác hơn là lão Thái Thông.

Lão đến lần này với ý định dùng dầu lửa đốt cháy Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu đang loay hoay dùng bánh xe dao phá cửa.

Sau khi quan sát kỹ tình hình bên trong La Hán Đường, lão sửng sốt.

Lão tin chắc trăm phần trăm, không ai có thể phá nổi cửa sắt. Thế mà Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu phá được một nửa.

Lão hết sức đau lòng vì căn phòng La Hán Đường này, lão đem cả tâm huyết xây dựng, giờ lại bị người ta công phá.

Những tiếng “xòe, xòe” vang đập vào tai lão chẳng khác nào lưỡi búa chặt vào lòng dạ lão. Lão nghiêng chặt răng rít lên tiếng căm hờn:

– Tiểu tử! Mày đởm mật to gan, thử coi mày thoát chết không cho biết.

Dứt lời, hai tay lão đưa cao.

Ầm!

Hai đạo kinh phong bay vào đập vào chốt cửa làm rung động La Hán Đường.

Cánh cửa bỗng mở toạc ra.

Trịnh Kiếm Hồng nhanh như chớp đánh ra một chưởng dọn đường, đồng thời thân ảnh chàng và Lý Minh Châu bay xẹt theo như hai mũi tên.

Phía sau La Hán Đường là một căn phòng rộng và sáng chói lòa khiến người ta không dám mở mắt.

Lý Minh Châu cùng Trịnh Kiếm Hồng định thần một hồi mới mở mắt được.

– Á!

– Ái da!

Hai người đồng loạt kinh hô thốt lui về sau bốn bước.

Chàng và nàng lúc đầu định ninh ở đây là hình tượng năm trăm vị La Hán. Không ngờ sự thật lại khác hẳn, không thấy có một hình tượng La Hán nào cả.

Lão Thái Thông cũng biến đâu mất, không thấy tăm dạng lão đâu.

Chính giữa điện phòng này là một tượng phật to lớn, bằng vàng sáng chói, ngôi tọa lập như trái núi.

Chung quanh tượng phật là những hình tượng quái dị đứng cách khoảng đều nhau.

Trông những quái tượng này giống in hệt hình nộm chôn chân dọc theo bờ ruộng.

Hai tay mỗi hình tượng dài chấm đất.

Toàn thân hình tượng đều sáng chói. Té ra hình tượng được làm bởi thứ hợp kim quý giá.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thấy sự tình, trong lòng bỗng phát run sợ.

La Hán trận là một trận thế phức tạp và nổi tiếng nhất của Thiếu Lâm mà đa số cao thủ võ lâm đành thúc thủ, không phá được. Giờ đây, trước mắt Trịnh Kiếm Hồng, những quái tượng này chôn chân đứng theo một thế trận kỳ dị, song có phần giản dị hơn La Hán trận nhiều. Xem kỹ thì trận thế này lại vô cùng ác liệt hơn.

Trịnh Kiếm Hồng đứng sững một hồi, rồi bắt đầu đếm, thấy có cả thảy 128 quái tượng.

Chàng khẽ nhíu mày nói:

– Không tốt rồi!

Lý Minh Châu trong lòng lo sợ lại nghe thấy lời nói của Trịnh Kiếm Hồng, nàng càng kinh hoàng hỏi:

– Anh bảo cái gì không tốt?

Trịnh Kiếm Hồng chua chát đáp:

– Đây là trận thế người máy?

– Hả? Trận thế người máy?

– Phải! Trong Thiếu Lâm có môn tuyệt học không truyền, em không nghe biết sao?

– Môn tuyệt học nào?

– 128 thủ Giáng Long Phục do Tổ Sư Đạt Ma để lại. Đó là một trận thế mà không một người võ lâm nào bên ngoài biết mặt mũi nó sao cả. Trừ khi...

– Trừ khi họ lọt vào đây?

– Phải! Chính 128 quái tượng này đang dàn trận Giáng Long Phục đó.

Lý Minh Châu cau mày nói:

– Nhưng nó là hình tượng thì có gì phải sợ?

– Em nói thế là em chưa hiểu được cái tinh vi của 128 hình tượng này rồi. Bình thường 128 hình tượng này không cử động được. Nhưng khi hữu sự, Thái Thông sẽ đứng từ trong một buồng máy điều khiển. Em có thấy hai cánh tay dài của hình tượng không?

Lý Minh Châu gật đầu đáp:

– Thấy! Rồi sao?

Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Thái Thông sẽ ấn nút bí mật, tức khắc mấy cánh tay quái tượng cử động và

phát chiêu công chúng ta.

Đột nhiên từ bên ngoài một luồng hàn khí thổi vù vù tới.

Tám quái tượng bỗng đưa cao tay lên.

Trịnh Kiếm Hồng cùng Lý Minh Châu thất sắc lùi ra sau.

Hai người chưa tìm được vị trí đứng thì mười sáu ngọn kinh phong từ tay quái tượng chia thành nhiều phương hướng đánh ép vào chàng và nàng.

Trịnh Kiếm Hồng hét lớn:

– Em Châu! Coi chiêu mà phá chiêu.

– Vâng!

Tiếng Lý Minh Châu chưa dứt, Trịnh Kiếm Hồng phát chưởng nhắm đánh vào quái tượng gần nhất.

Chưởng phong Trịnh Kiếm Hồng tựa hồ như thác đổ.

Ầm! Ầm!

Hai quái tượng vẫn trơ trơ, không hư hại gì cả.

Trịnh Kiếm Hồng bảo thầm:

– Sai rồi! Chúng làm bằng hợp kim, chưởng lực ta quét trúng có ăn thua gì. Hướng hồ chúng chỉ biết ra chiêu chớ đâu biết thủ. Trái lại mình vừa thủ vừa công...

Lời chưa dứt, chiêu thế hai quái tượng đã kích tới với tốc độ vô cùng mau lẹ, cuốn gió cuộn cuộn.

Trịnh Kiếm Hồng tức tốc đưa chưởng phóng chiêu thì mười mấy ngọn kinh phong của mấy quái tượng kia cũng nhất loạt bổ ập tới.

Trịnh Kiếm Hồng lập tức xoay mình một vòng.

Ầm! Ầm!

Chưởng lực chạm nhau phát tiếng nổ dữ dội, rung chuyển tứ bề.

Ngay lúc đó, Lý Minh Châu vừa lắc lư thân mình trốn qua chưởng phong như bong bóng u linh lướt trong gió lốc. Đồng thời hai sợi Hồng lăng ba của nàng đã buộc chặt hai cánh tay quái tượng kề bên nàng ghì mạnh xuống.

Trịnh Kiếm Hồng thấy thế cả kinh hét:

– Em Châu!

Bật! Bật!...

Tiếng chàng chưa dứt, hai cánh tay quái tượng quật mạnh một cái, hai sợi Hồng lăng ba đứt làm hai đoạn. Nàng mất thăng bằng chới với té nhào xuống đất.

Tay Trịnh Kiếm Hồng đưa ra nhanh như chớp, hứng được thân ảnh Lý Minh Châu.

– Chạy!

Chữ “chạy” chưa thoát ra khỏi miệng, Trịnh Kiếm Hồng đã ôm Lý Minh Châu theo chiêu “Long Vân Sơn Hiện” bay vọt lên thoát ra khỏi tám quái tượng.

Vừa thoát khỏi tám quái tượng này thì lại đối đầu trận thế quái tượng khác.

Tục ngữ có câu “ngu một lần, lần sau không còn ngu nữa”.

Thật vậy, Trịnh Kiếm Hồng rút kinh nghiệm lần trước, thừa lúc quái tượng còn đứng yên lặng chàng nhún mình nhảy vọt thêm một hơi bay qua khỏi năm sáu quái tượng.

Hai người chưa kịp đứng vững, đột nhiên vang lên một tiếng:

Xà!

Gió lạnh tứ bề thổi vù vù tới.

Một rừng tay cùng đưa lên một lượt xuất chưởng bủa vây Trịnh Kiếm Hồng cùng Lý Minh Châu.

Nhanh như chớp, hai người phóng mình lên cao, nhưng đã trễ, hàng loạt chưởng phong cuộn sát trên đầu. Chàng và nàng thất sắc vội nhào mình lộn người quật chưởng phá chiêu.

Ầm! Ầm!

Hậu điện La Hán rền vang sấm chưởng.

Ngay lúc ấy bỗng dưng ánh sáng lui dần ra màu đen từ từ bao trùm tối như đêm.

Lý Minh Châu kinh ngạc la lớn:

– Á! Tại sao thế?

o O o